

CATALVNIA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La reforma tributària

En els diaris polítics de la darrera setmana no s'hi endevina més que una preocupació: podrà o no podrà el Govern aprovar les reformes tributàries?; tirarà endavant el Pressupost o restarà pel camí sense poder arribar a aquest únic punt concret i lluminós del programa governamental?

L'obstrucció d'en Cierva, un dia; l'exàmen detingut portat a cap pels regionalistes i per un que altre diputat. lliberal; la discussió assenyada d'algun representant de classes perjudicades per les noves disposicions tributàries; tot, tot és objecte de glosa i de comentari, d'esbrinament i de destriació baix un únic i exclusiu punt d'obir: reeixirà el Govern en el seu propòsit d'aportar això o no reeixirà? *That is the question.*

I a desgrat d'això, no és ben cert, amic llegidor, que la qüestió deuria ésser un altra i ben distinta d'aquesta? No és veritat que el que interessa no es el tenir una reforma tributària, sinó el tenir-la bona, assenyada, estimuladora de la riquesa nacional, d'acord amb els principis de la justícia distributiva, feta a base d'una tècnica el més perfecta possible?

Si la reforma tributària ha d'ésser a base d'estroncar la petita indústria i de matar el petit comerç; si la reforma ha d'ésser, com sembla, per a carregar encara més les mateixes fonts de sempre, deixant-ne d'altres molt abundosos intactes; si el Pressupost no ha de portar economies a base d'amortització de *plantilles*; si el Pressupost no ha de fer més que estroncar deus de riquesa en lloc d'obrir-ne de noves, almenys estimular-ne de nou-nascudes, no et sembla, amic llegidor, que podríem prescindir de reforma tributària i de Pressupost nou?

El Pressupost que no tendeix sinó a augmentar els ingressos de l'Estat; que no serveix de frè a les concupiscències del desgavell tradicional en la nostra Administració central; que no guarda harmonia amb la riquesa nacional, és un destorb, un entrebanc per al progrés del poble.

Per això, senyors polítics, no és l'afany de tenir un Pressupost i una reforma tributària el que interessa; sinó el de que el Pressupost i la reforma representin un pas d'avenç, en justícia i en estimul de riquesa sobre el Pressupost anterior.

No regoneixem, doncs, cap mèrit a l'aportació d'un Pressupost *nou*; el mèrit ha de raure en l'aportació d'un Pressupost *bo i just*.

OBSEQUI DEL DIPUTAT DEL DISTRICTE
GRATIS

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

La campanya d'En La Cierva contra les esquerres va acabar d'una manera corpenedora. Un idili amb en Sánchez Guerra, que estava renyit amb En La Cierva, va posar fi a la obstrucció dels ciervins a la aprovació de les lleis tributàries, i al mateix temps al residenciament fet per en La Cierva, dels tres asos que aspiren a governar com més prompte millor.

L'idili, segons frase feliç de Romanones, fou de perdó, d'oblit i quasi bé d'amor, per part del president del Consell de Ministres i envers La Cierva. L'ex-ministre de la Guerra esdevé, repentinament, soldat de pau i mansoi anyell, quan en Sánchez Guerra li demana perdó de certes inconsideracions i virulències a que sovint incorre el flamant cap del partit conservador.

Ara van del braç els dos personatges i es diu que una volta aprovats els Pressupostos se brevirà una crisi, donant-se entrada als ciervins en el Ministeri que's formarà i acostant-se a la vida legal de les Corts per tal de que no puguin les esquerres i ho facin malbé tot.

En Romanones en veient això, treballa per a ésser ell qui resolgui la crisi amb un ministeri d'ampla volada...

No cal dir com s'han pres l'idili i les seves conseqüències els tres asos (Alvarez, Alba i Alhucemas). Realment n'hi ha per a tirar la cascaca de ministre al foc si aquest pla reix.

Les vagues de Bilbao i Astúries persisteixen. Solament la "Hullera espanyola" de que és ànima el marquès de Comillas, segueix treballant normalment mercès, sigui dit en honor seu, a les cristianes condicions sobre què està establert el treball a aquelles mines i als bons salaris que es donen als minaires.

Una nota molt agradable fou la visita a Espanya de uns quants savis catedràtics acompanyats d'un nombrós estol d'estudiants.

L'esperit de germanor i fins de solidaritat ètnica que es va deixar sentir en tots els actes celebrats en obsequi dels simpàtics hostes, permet fer-se l'il·lusió de veure convertida una gran Ibèria... si la política de *vodevill* que impera en els dos països deixés pas a la dels homes de seny que tal il·lusió acaronen...

Es trist, i desencoratjador, l'espectacle que acaben de dar dos militars de fort renom en la present guerra, barallant-se sense gaire seny.

El govern no ha tingut energia per imposar-se en el moment de fer-se pública la disenssió.

ESPANYA ENFORA

El fet capdal de la setmana ha sigut el Congrés Eucarístic celebrat a Roma, presidit pel Sant Pare, amb assistència, personalment o en representacions, de totes les forces vives de la Cristiandat, de tots els seus més alts prestigis.

Demés del seu caràcter religiós el Congrés Eucarístic ha tingut una eficàcia social immensa, i àdhuc política, car ha demostrat que hi ha en el món una potència capaç d'agermanar tots els pobles i unir baix un mateix esperit tots els estaments socials.

El Congrés Eucarístic ha demostrat que la pau del món és possible, i ho ha demostrat pràcticament.

Si els homes d'Estat volen de veres la pau, ja saben ara els seus camins. Passeu tots per Roma...

Lloyd George ha donat compte al seu país i al món enter de la seva intervenció en la Conferència de Génova, procurant fer avinent la seva transcendència i els resultats obtinguts. Molt del que ha dit és veritat, més no tot. La nova Conferència de La Haia (les invitacions a la qual s'ha circulat ja), ha de treure les conseqüències de la de Génova.

A Irlanda els dos partits que es disputen, més que el govern, el pervindre de la nació, s'han donat les mans, fiant en noves eleccions generals la política a seguir. En canvi al Ulster les coses van empitjorant fins el punt de fer necessari l'auxili d'Anglaterra per tal de que acabin les lluites sagnants que arruïnen aquella regió.

La república del Perú s'ha consagrat oficialment i de una faísó solemníssima al Sagrat Cor de Jesús.

Ha fracassat l'intent d'acció universal conjunta de les tres Internacionals obreres revolucionàries. Els nou delegats reunits a Berlín (tres per cada entitat), no han pogut posar-se d'acord.

El tant temut dia 31 de maig en que Alemanya devia satisfer una quantitat important a França, o aquesta, en cas negatiu, pendre contra Alemanya pavoroses determinacions, ha passat tranquil·lament. Això és ben bé fruit de la Conferència de Génova. Hi ha que confessar-ho.—J.

Idees i fets

El quefe o el soviets

I

L'HOMME: EN JORDI COQUELLE

Es, avui, el secretari de la Confederació de la Intelligència i de la Producció francesa, un organisme nou i que porta un creixement i un desenvolupament extraordinaris; organisme que té per objecte arribar, pas a pas, a la coordinació de les novelles doctrines econòmiques escampades arreu del món amb la necessitat, cada dia més creixent, d'organitzar la producció a base de les mateixes; que aspira per tant a la plasmació de les modalitats noves de l'organització del treball, i tendeix a poder harmonitzar la necessitat de produir més amb una millor distribució del treball i de l'objecte produït.

En conseqüència, reuneix a tots els homes de totes les branques de la producció, els posa en contacte i dels ensenyaments que als uns i als altres ha proporcionat el viure diari en la indústria, els en dedueix conclusions; així la darrera Setmana francesa de la Construcció.

Més a més publica dos periòdics setmanals, un per a la terra i els seus problemes, i l'altre per a la fàbrica i el taller. Organitza setmanes, congressos, en els que la tècnica s'hi agermana amb la sociologia i es bosen a debat les doctrines d'aquesta, acceptant-se allò viable i deixant de banda allò inadaptable a la realitat... per més consagrat que sigui ter principis democràtics.

Doncs bé, l'ànima, l'eix, el tot d'aquesta obra, cada dia creixent és M. Georges Coquelle, enginyer, reconstructor de l'economia francesa, home observador i analític i de rectíssima intel·ligència formada en l'escola de Sant Tomàs.

II

EL LLIBRE: LE "CLEF"

El títol és suggestiu, sobretot tractant-se del llibre d'un home preocupat per la reconstrucció de l'economia i bon coneixedor dels sistemes nous del treball, d'un veritable enginyer social. I l'interès del llibre no desdii de la suggestió del tí-

tol. Heus aquí la síntesi del seu contingut amb poques paraules: La ciutat no coneixerà pas la pau ni la fàbrica regularitzarà el treball en tant a una i altra hi sigui honorat Karl Marx. No hi haurà cap esperança d'aixecament de l'estat de decadència actual mentre el ciutadà i el productor miraran al quefe com l'enemic. Així, doncs, nostre primer deure és ensenyar quan alta i quan benefactora és la funció del quefe en tot ordre d'agrupaments. El quefe o bé el soviets, aquest és el dilema que deu plantejar-se i que de fet és ja plantejat en tots els esperits. El quefe o bé el soviets, aquest és, en fi de comptes, el problema: d'aquí n'esdevenen i n'esdevindran l'ordre o la confusió, la prosperitat o la ruïna, la vida o la mort. Per tant, s'ha de plantejar netament la qüestió en el precís moment en que molts pobres esperits demanen la democratització de la fàbrica o l'abolició del dret diví del patronat.

I de la necessitat del quefe, Coquelle en dona les raons actuals estudiades en les doctrines totes del treball, en el regim de les societats andimes, en totes les explotacions de l'Estat.

Ara bé: no es cregui, però, que Coquelle concibeix el quefe, el seu quefe, el tipus del quefe com l'home absolut, tècnic i prou; tirà; no, Coquelle no veu més que un camí pel qual el nou obrer i industrial es faci càrrec de l'alta missió del quefe: el de que el quefe obtingui l'adhesió intel·lectual de tots els qui amb ell deuen col·laborar. I això, naturalment, suposa en el quefe un grau de tècnica i de finor social que el fan quefe admés per tots, no quefe imposat.

Així, consistirà el problema de la reorganització econòmica en saber crear i preparar quefes demòcrates i no democràcies industrials?

III

L'AMBENT DEL LLIBRE

Heu's aquí un altre ensenyament d'aquesta França d'avui, la França antitètica d'aquella França dels drets de l'home, de les constitucions, de les lleis de separació, d'aquella França jacobina que amb tant horror miraven els nostres pares.

Avui, França ens porta, un dia, un patriotisme salvador; un altra, la desfeta del sindicalisme més fort d'Europa; un altre, la rectificació d'un Sorel i la conversió d'un Georges Valois; avui, un formidable atac als somnis i assaigs de democràcia industrial.

Haurem de creure allò que deia fa uns dies Le Cri de Paris (14 maig): "...la França de fet, és el país més reaccionari, o, si ho preferiu, el país més burgès d'Europa?"

JOSEP M. GICH

La Casa de l'Oci

L'il·lustre escriptor, aragonès doctor Moneva i Puyol, catedràtic a Saragoça i amic lleal de nostra terra i gent, honora CATALUNYA SOCIAL amb l'autorització per a traduir i publicar un seu treball inèdit, el quadret fi i agut que hem gosat traslladar de prosa aragonesa a prosa catalana i dur a n'aquestes planes. La opinió de l'eminent canonista i autor dels Primores Ciudadanos, joia de la literatura moralista hispànica contemporània, és coneguda ja de nostres lectors, en quant a la qüestió del joc, de la explotació del vici pels casinos i sa tolerància per les autoritats, i també de l'esmerç "social" del "producte". La seva doctrina es troba molt clara a la saborosa descripció de La Casa de l'Ocio, sàtira decisiu contra la institució del Casino doblement funesta per ésser un desvinculador de la família (recorda les serioses objeccions del Dr. Sardà i Salvany), oi mes un centre desmoralitzador que hostatja amb gran freqüència, al Diable del Joc, el drac urpejador que devasta les ciutats (1).

R. R.

Imagini el lector el següent cas de societat cooperativa:

Uns quants homes, cap de casa i família cadascú, es reuneixen per a costejar la fundació, o la continuació, o ambdues coses, d'una casa comuna per a passar-hi estones d'oci. La casa aquesta ha de tenir més conveniències que no pas la de l'associat que més acomodo visqui. Haurà d'aplegar el necessari per a satisfer els gustos de tots, encara que els tals gustos no siguin comuns a tots. Allí ha de poguer hom asseure's en tous cadirats, llegir periòdics i llibres, beure i menjar per a satisfer la necessitat o la gola, o tant sols per a farciment de l'oci aburrit, jugar a tota mena de jocs, i entretenir-se de distintes faisions en futeses amb la sola condició que, mitjançant elles, s'escoli grat el temps.

Tot allò és fruit pels socis cooperadors, pa-

gat amb cabals de ses famílies. No sols hi ha, doncs, en aquest gaudir, egoïsme, sinó usurpació: no sols preferència en el fruïment, sinó exclusió. Tots els co-familiars paguen: un de sol en percebeix.

Allò és, altrement, temptació continuada: a casa, el menjar és auster i per a tots; allí, el menjar és millor i àdhuc més abaratit, mirat el que donen; a casa els mobles són poquets i senzills, els necessaris; allí magnífics i variats per a tot gust, caprici o platxeria; a casa hi ha piano, modest, on hi estudien els nois; allí n'hi ha de cua, i orquestrí per a produir música sense saber-ne; a casa, defensen amb prou feines contra la calor persianes, i ben fosc; contra el fred, braser o estufa i estora o catifa de pocs diners; allí hi ha ventilador per a l'estiu, calefacció central, catifes opulentes; a casa es queda la dona que tresca, la mainada que juga i xiscla, les minyones en vestit de les feines; allí s'hi troben els senyorassos que no més de tractar-los ja hom es gradua de personatge, i els servents duen trajos amb galons d'or. Cada un dels cooperadors aquells, al cap d'avall de passar allí cada dia la estona, es sent millor en la casa comú de divertir-se que en sa casa familiar, i allarga el temps d'estar-hi i el gust i la despesa.

Mes, pel manteniment d'aquella cooperativa de vagància fruidora, no abasten les habituals quotes dels socis. Cal conservar-la, millorar-la, evitar sa ruïna, i no pagar el que sobrepugi de cost sobre de l'acordat pressupost: això té solució imitant allí una empresa de jocs delictuosos.

Llavors aquella casa on hi eren admesos solament senyors socialment selectes, admet, per a menar la nova explotació, els inexcusables mortis de-gana, recollits de la zona criminaloide.

Però ara calen els xais per escorxar (1), malgrat que en part ja siguin a dins; la instal·lació del joc d'atzar equivalia a dir al bo de l'Assemblea de cooperadors:

—Hi ha aquí viciosos de mal discòrrer que per l'anhel insà de l'emoció o pel llamí de la ganància jugaran: d'ells ha de sortir el que manca per a pagar el ple sibaritisme amb que tractem en aquesta casa, i per a pagar als delinqüents recaptadors del tribut nou.

(1) El tercer article de la sèrie *Perquè no puc ésser sindicalista* anirà la setmana entrant, si Déu vol.

I els viciosos de mal discòrrer escolten i persisteixen, i juguen, i perden, i paguen ço que altres gaudeixen.

Així marxa l'institució anys i panys; ja fa la mitja centúria i en passa i tot, i aspira a ésser centenària.

Ni Moral i Lleis no poden res contra ella: Són socis ordinàries d'aqueixa cooperativa, alguns homes que viuen bé i tenen honestes costums; en són socis tranzeunts el Fiscal de la Llei, alguns Oïdors del Tribunal, els Jutges de Plets i del Crim; en són socis nats el President de Justícia, el President del Departament i els dos Caps Militars més graduats allí (2).

D'aquestes Cases de l'Oci n'hi han en tota població.

Jo he sentit defensar-les encara que obliquament. I deia la defensa:

—Té una bona biblioteca, que un particular no abastaria a aplegar.

Es veritat; però també és veritat que en aquesta mateixa casa on hi ha una biblioteca magnífica, un bibliotecari hagué de dimitir perquè negà no l'admissió sinó la preferència en adquirir-les, a les novel·les de Mr. Zamacoïs i de Mr. Phillippe Blé (3); al famós llibre "La belle-mère du Roi Tarquinus" de Mr. Beldà (4). Aquell bibliotecari pretenia comprar, abans que aqueixes obres, uns

quants llibres de ciència, cars tots ells, i una col·lecció de gravats a l'acer.

I era un jove. Debades els vells volgueren dissuadir-lo. S'en va anar.

JOAN MONEVA I PUYOL

Navas de Riofrío, diada de Sant Miquel Arcàngel, 1919.

(1) L'autor fa un joc de paraules amb *pelagatos*, traduït aquí per «mort-de-gana», i la frase: *pero precisan los gatos que pelar*. (Nota del T.)

(2) Sota aquestes designacions eufemístiques de càrreges oficials, el lector hi sabrà entendre les veritables. (N. del T.)

(3) Phillippe Blé=Felip Blat=Felipe Trigo. (N. del T.)

(4) *La suegra de Tarquino*, obra immoral del novel·lista castellà Joaquim Belda. (N. del T.)

— Quina mortalitat! Segons les estadístiques els Soviets han afusellat més de 500 mestres d'escola! A Espanya es mostren amb nosaltres més compassius: ens deixen morir de fam...

ACABA DE SORTIR

PER LA MORAL DE CATALUNYA
CONTRA EL JOC
I EL

PACTE AMB EL JOC

PER R. RUCABADO

Volum de 212 pàgines

PREU: 3'50 PESSETES

Pot demanar-se a l'Administració de CATALUNYA SOCIAL

La Mare de Déu dels Pastors

En mig de la verdor dels pins olorosos emergeix una petita capella. Es al cim d'una muntanya. Els camins que hi menen són plens de quietud i de silenci. A la vessant de la muntanya hi ha un escampall de cases en les quals hi viuen homes humils que passen la vida de cara als terrossos. De vegades passeu per aquells camins solitaris, encatífats d'herba i de molsa, hi sentiu dringar els esquellincs de les vaques que pasturen lentament en el gran silenci dels prats humits, d'una verdor idíl·lica. Us hi acosteu, i les vaques en veureu's, alcen el cap i us miren amb els ulls immòbils.

Del cim estant de la muntanya, s'albira una estesa de camps, d'una gran varietat de verds. Les muntanyes que blavegen al lluny són bellament ondulades.

La petita cabella és blanca com una tofa de neu. Pels que arriben afadigats la cabella és un petit refugi. Obriu la porta i tot seguit se us apareix un petit altar barroc, al bell mig del qual hi brilla una imatge de la Mare de Déu. Pel petit finestral hi penetra la llum serena de les altures. Us agenalleu davant de la petita imatge hi noteu que fa olor de romani. Oh! l'encís de les petites capelles que són voltades de pins i fan sentor d'herbes boscanes.

Cada matí davant de la capella s'hi aplega un estol de pastors. Són sorruts i amics de poques paraules. El més vell és diu Joan.

—Ecolteu, avi Joan, li diu un dels pastors. Ja sabeu que demà arriben els pelegrins?

—Prou que ho sé. Cada any els esbero amb més delit, perquè com que soc tan vell que ja no sé els anys que tinc, quan veig que s'allunyen em dic: Joan, els pelegrins tornaran però tu ja estaràs mort.

—No tingueu por de morir, avi Joan, que sou fort com un roure. Després d'una llarga pausa digué fent una rialla burlata: Vos creieu que les dues espines que la gent estima tant són veritablement de la corona d'espines de Nostre Senyor?

—Es clar que ho són. Ets ben descregut, Josep. Que no saps que va trobar-les un pastor?

Ja ho sabeu com va passar. Cada matí

anava a la capella un pastor d'aquestes rodalies que era molt bo. Un dia que estava pregant, va veure un àngel més blanc que la neu de les congestes que deixava una còndamunt de l'altar. La capella s'omplí de claror i feia olor de lliris. Quan l'àngel es va haver allunyat, va veure que al costat de Sagrari hi havia dues espines que llengaven una claror molt viva. Brillaven com un raig de sol. Ho digué al senyor rector i tots els pastors dels entorns i la gent del camp varen pujar a adorar les dues espines. I des d'aquell dia cada any venen els pelegrins i tota la muntanya és plena de pau i de misericòrdia.

—Que ho fa, avi Joan, digué un pastor amb un tò mofeta, que ara els pastors no presenciem aquestes coses tan extraordinàries?

—Perquè abans els pastors eren més bons i més innocents. L'aire corromput de les ciutats ha arribat a les nostres muntanyes i us ha llevat la innocència. Siguen bons i humils, i sentireu cantar els àngels en la gran quietud de les muntanyes. No sabeu que la Mare de Déu que hi ha a la capella també va trobar-la un pastor? Diuen que hi havia un jove molt pur que estimava amb una gran dolcesa la Mare de Déu. Un capvespre quan ja brillaven les primeres estrelles, el cel s'enfosquí i feia un vent tant fort que el bosc udolava com una llopada famolenta. L'aigua queia abundant del cel i el tro trunyia ferestegament. El pobre pastor s'aixoplugà dins d'una petita balma. Mare de Déu, digué, tingueu pietat de mi i de les pobres ovelles. La cova s'aclarí com si hi haguessin caigut un grapat d'estrelles. Les herbes brillaven intensament. De dins d'una pedra brollava una llum molt pura. La sorolla, la va fer caure, i se li apareixer una imatge de la Mare de Déu. Va arrencar-la de la terra i sortí fora de la cova. Brillaven les estrelles i rodolava pels camins de l'infinit la llum plena. Les ovelles es posaren a saltironar i corrien çà i enllà sota dels pins. Amb la imatge als braços, el pastor arribà al cim d'aquesta muntanya. Li entrà una son molt dolça i s'adormí sota el brill de les estrelles. Al cap de pocs dies els pastors varen bastir aquesta capella i les nostres vides van passant i ella resta incommovible dalt del cim bevent la llum de les altures.

—Mireu, va dir un pastor, pel camí dels violers ve la vostra néta. És la pastora més formosa de tota la rodalia.

En arribar, digué vergonyosament: Bon dia, ens dongui Déu. Els pastors varen alçar-se de terra i es varen posar al seu entorn.

—On vas Margarida?, li preguntà l'avi.

—Jo ho podeu endevinar, respongué, mostrant-li el cantí que portava a la mà.

—Ah! Vas a la font. Ja és ben trist que tinguem d'anar a cercar laigua tan lluny!

Voleu que hi vagi jo?, digué un pastor. Dona'm el cantí Margarida. Passaré per la drecera i tot seguit arribaré a la font. La Margarida li allargà el cantí amb un somris als llavis i va ollunyar-se. Els pastors l'esguardaven meravellats.

La Margarida és una noia puríssima. És l'alegria de la llar. El seu avi l'estima amb un gran eterniment. Els pastors deixen a la seva finestra branques florides i penjolls de cireres d'arbós. La seva única alegria és esperar l'arribada dels pelegrins. És l'únic dia de l'any que s'hi veu gent per aquells camins. La Margarida va a la capella i agença l'altar amb rams de flors i ramatge. A la Mare de Déu li posa les vestidures de les grans solemnitats i una corona d'or.

De bon matí els pelegrins arriben. Del cim estant se'ls veu caminar pels caminois angulejants, sota del sol brillador. Al davant parten un Crist amb els brassos oberts i el pit pantejant. Els pelegrins porten els rosaris a les mans i preguen en veu alta.

En arribar al cim, la porta de la capella és oberta i l'altar resplendent.

La capella es va omplint de pelegrins, i sota les seves voltes ressonen les pregueres i els cants piadosos.

Després d'haver adorat les santes espines, els pelegrins s'escampen per la muntanya i formen diverses rotllanes sota l'ombra dels arbres. A la tarda tornen a la capella i abans que el sol s'estimbi, devallen la muntanya amb el Crist gloriós al davant. En ésser lluny,

L'acció, l'activitat, el treball, són necessaris a l'equilibri moral i físic de l'home. El treball és la primitiva llei humana que a tots s'imposa per igual. Enalteix i ennobleix l'home, i és una necessitat per l'immensa majoria, un deure per a tots. Qui es dona al treball, aconsegueix amb ell una independència, una dignitat de vida: a la qual l'home oció no pot aspirar.

Paul DOMER

els pelegrins es giren, i la capella blanca entre mig de la verdor dels pins, els envia un raig de claror. Crist il·luminat pel sol de posta, esdevé imponent. Diriau que del seu pit xarbota la sang ardent, i que la carn del seu cos esdevé flor, i que els braços s'allarguen i les ferides s'obren... Els pelegrins ja no es veuen. Les tenebres ja han devallat del cel.

L'endemà la Margarida anà a desguarnir l'altar. Mare meua! Com em plau que ha vingut tanta gent a visitar-vos. Ara no us trobareu sola fins l'any vinent. Ja vindré cada dia a fer-vos companyia.

A la tarda anà a la font amb un cantíret a cada mà. En passar sota d'un arbre molt esponentós va veure un ocell que picotejava una argelaga amb un gran frissament d'ales. Que deu tenir aquest ocell?, pensava la Margarida. S'hi acostà i va veure que darrera l'argelaga hi havia una petita imatge de la Mare de Déu. Amb una gran alegria la va estrényer contra el seu pit i lliscant de les seves mans va caure a terra. En caure va fer un petit esborranc a la terra i sobtadament brollà un doll d'aigua pura i cristal·lina. Miracle! Miracle! exclamà la Margarida! La Mare de Déu ha fet nàixer aquesta font. Corregué a contar-ho a l'avi. Cal que això se sàpiga. Cridaren als pastors i els mostraren la Mare de Déu i la font. Els pastors s'ho miraven meravellats. Amb pedres varen construir una font rústega, i al damunt hi posaren una petita capella amb la Mare de Déu trobada.

—Veieu, digué l'avi, com la Mare de Déu encara es recorda dels pastors. Si vosaltres tinguessiu el cor pur com la Margarida, també l'hauriau trobada. Però la Mare de Déu només apareix a les ànimes bones que saben estimar-la. No es la Verge la que ha canviat, sinó vosaltres. Sigueu innocents i veureu meravelles.

Des d'aquell dia els pastors sorruts varen creure i cada dia portaven a la Verge pomells de flors. Tots els pastors de la rodalia anaven a veure la Mare de Déu i es delectaven bebent aquella aigua miraculosa.

La Margarida cada dia anava esdevenint més espiritual.

Els pastors d'aquelles encontrades asseguren que cada nit la visiten els àngels i que quan passa pel bosc els arbres es vincen i els ocells canten...

J. CIVERA

La injustícia de la Igualtat

Era precis que arribés un temps en què cantant himnes a la Llibertat, dient que vivim en regisme lliberal, hom no és lliure de comprar una capsa de mistos o un segell de Correus passades les set de la tarda; ni d'acquirir un medicament de la farmàcia que li inspire confiança, més que en determinats dies i hores; quan és un mite la lliure contractació quan s'ha gitat per terra el secret comercial i industrial de les societats col·lectives i anònimes; en un mot, calia arribar a la present vida d'esclavatge ominós, de què és el tipus aqueixa Rússia famolenca, embrutida, sagnanta, que encara hi ha malaventurats que creuen ésser la màxima felicitat; per a que tal horrorós pecat social i polític; aqueixa estúpida pensada de cervells de boig, que se'n diu Igualtat, pogués ésser admesa com a pauta i basament de legislació: com a A B C de doctrina política.

Quan tot, absolutament tot, en l'home, la naturalesa, l'univers; tot, absolutament tot, és divers. Quan si el món subsisteix és mercè, precisament, a la diversitat infinita que el forma i l'informa; quan no hi ha un dia, ni una hora, ni un instant, en cap vida ni en res que no siguin distints entre si; quan ni dues fulles exactes hi ha en els arbres; ni dues estrelles parïones en els espais siderals; ni cap fill que no sia distint del pare; ni cap bessó que no's diferenciï del seu bessó; quan la ciència i la experiència han evidenciat la diversitat permanent de tot, en tot i per tot; és quan s'admeten com a novetats polítiques, com a avenços de què no es pot prescindir, les follies més esbojarrades; i la pitjor de totes elles, la Igualtat, es posa en pràctica, manant que ningú treballi més de vuit hores al dia. I els resultats, esplèndids, els estem tocant; i més que ringú, els que s'ha pretés afavorir amb aquesta tristíssima Igualtat.

Si; ara ja som, o millor, comencem, a ésser feliços, i podem estar satisfets, perquè, segons la llei de les vuit hores, tots som iguals. Som iguals, perquè treballa tant, és un dir, el descarregador de carbó del moll, com l'empaperador de habitacions; igual el minaire, que el pintor de parets; igual el forjador, que el joier; igual el que fanga la terra, que el tipògraf; igual el carreter, que el practicant de farmàcia; igual qui estira les xarxes a Montgat, que l'electricista; tots iguals! Tots benaurats, perquè es ret culte a la santa trilogia que descobriren i ens portaren els drets de l'Home!

Visca la Igualtat!

VERAX

Els perills de l'esport

A la majoria dels torejadors, els ha fet mal-bé la idolatria del públic i l'excés de diners. Procurem que no succeeixi el mateix amb els jugadors de futbol. Mentre aquests són *amateurs* viuen del seu treball, però quan arriben al cim de la popularitat i de la fama molts d'ells de l'esport en fan un ofici. I aquí rau precisament el perill de l'esport. L'home ha de viure del seu treball si no té, naturalment, bens de fortuna.

Alguns jugadors, parlem en general, deixen la vida del treball i segueixen camins perillosos. Tenen lleure per fer moltes coses i en fal molt poques de bones. La fortitud que els pervé de l'esport la perden donant-se a tota mena d'excessos. La joventut passa aviat i s'escola més lleugera quan amb els nostres actes provoquem l'arribada prematura de la senectut. El jugador de futbol més enllà dels trenta anys ja no pot jugar. Es pot dir que és un joc en el qual no excel·leixen sinó els més joves. I el jove que arriba a trenta anys i es troba que la seva fama es va extingint, i el club no el retribueix bé, podrà incorporar-se novament a la vida del treball? Tots sabem que els bons jugadors reben diners dels seus admiradors. De vegades un jugador que ha fet un goal formidable és recompensat esplèndidament per un seu admirador. Tots sabem també que el bon jugador està avesat a que el club pagui els seus capricis. Si veu exposades unes sabates que li agraden les compra i el club paga sense demanar-li explicacions de cap mena.

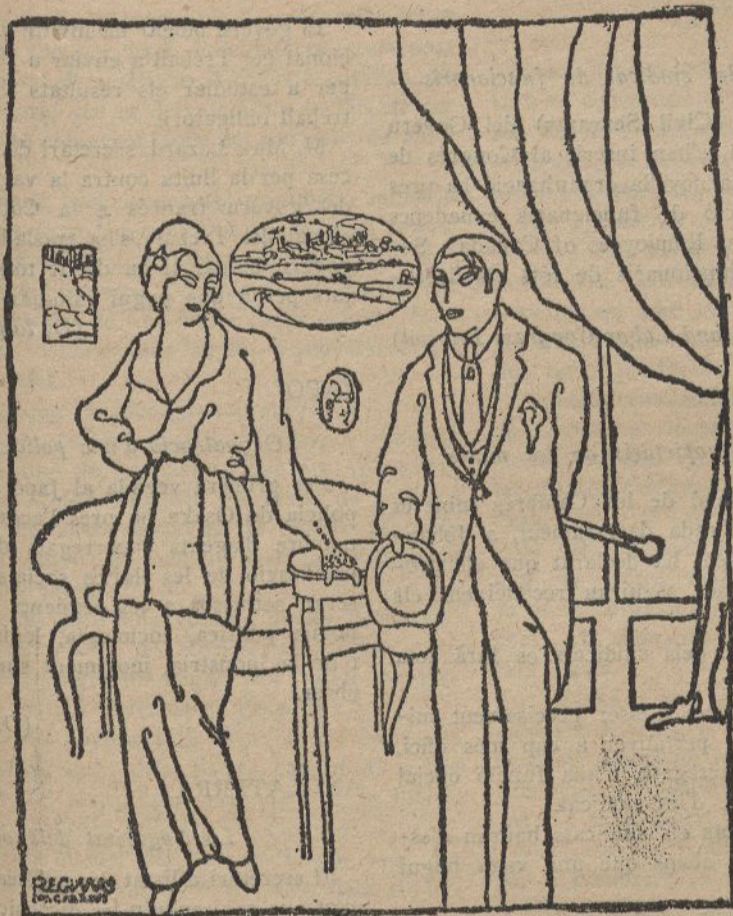
Seria sensible que el públic fos la causa de la perdició de molts joves. Quants jugadors que fa pocs temps gaudien d'una fama extraordinària, avui ja ningú es recorda d'ells!

Bé està l'esport si allunya la joventut de les sales infectes d'espectacles i els hi dona fortitud, però procurem no enlairar massa els jugadors ni donar-los-hi més importància del que es mereixen. Una mediocritat pot ésser un bon jugador, car la intel·ligència no decideix mai el resultat d'un partit.

El futbol és un joc noble i entretingut. Constitui, doncs, que no ataquem l'esport, sinó les seves derivacions. Els jugadors ens mereixen particularment tota mena de respectes, però com a nosaltres ens interessa l'aspecte social de tots els fets, senyalem aquests perills perquè els qui poden fer-ho, hi posin remei.

**La supèrbia és filla de la ignorància
i la modèstia, de la saviesa**

ENYORANT AQUELLES FESTES...

— Ja ha llegit, senyoreta, que a Madrid han celebrat la festa de la flor?

— Oh! ells són més feliços que nosaltres! Poden celebrar tota mena de festes benèfiques. Tant que m'agradava quan em trobava al teatre, recordar-me que m'estava sacrificant pels pobres...

EL CONGRÉS EUCARÍSTIC

El Congrés Eucarístic celebrat a Roma, ha obtingut un èxit. La processó que va passar triomfalment pels carrers de la ciutat eterna, fou brillantíssima. Es calcula que assistiren més de tres cents mil fidels.

Actualment que passa per la terra una ventada de materialisme que fa somoure tots els pobles, és consolador veure com s'apleguen catòlics provinents de totes les nacions, per a retre públic homenatge a Jesús Sacramentat.

Heu's aquí la salvació del món. Mentre els pobles s'apartin de Jesús no regnarà la pau a la terra. Podrà restablir-se el desequilibri econòmic d'Europa, però els esperits no seran aquietats, fins que els pobles reconeguin que per damunt dels homes hi ha una autoritat suprema.

El Congrés Eucarístic ha demostrat al món que el sentiment catòlic és viu i que és la única força que pot oposar-se a que s'estenguin les doctrines que estan en pugna amb la civilització cristiana.

Esguardant el món

CANADA

Organització del sindicat de funcionaris

Els funcionaris (Civil Servants) del Govern federal de Ottawa, s'han inscrit al Congrés de sindicats obrers. La novella organització ha pres el nom d'Associació de funcionaris canadencs (Associated Federal Employees of Canada). Seran admesos els funcionaris de tots els departaments.

(*Canadian Trades and Labor Congress Journal*)

AFRICA DEL SUD

Actitud dels propietaris de les mines

En la reunió anual de les Cambres mineres del Transvaal celebrada darrerament, a Johannesburg, el president ha declarat que els propietaris de les mines seguiran reconeixent els sindicats.

El reconeixement dels sindicats es farà sota aquestes condicions:

Els associats hauran d'ésser precisament miners i no podràn pertànyer a cap més ofici.

Cap persona encarregada d'una funció oficial podrà ésser membre d'un sindicat.

Els estatuts de tots els sindicats hauran d'establir el vot secret abans que una vaga pugui ésser declarada.

Els propietaris de les mines no reconixeran cap sindicat els membres del qual refusen treballar amb obrers no sindicats o afavoreixin una vaga obligant els obrers a unir-se als vaguistes.

Els propietaris de les mines no reconixeran com representants dels sindicats els que hagin estat en relació amb el Consell Executiu de la Federació industrial de l'Àfrica del Sud, o amb el Comité de vaga.

(*Johannesburg Star*)

MEXIC

Accidents del treball

Durant l'any 1921 hi han hagut a Mèxic, 7,019 víctimes del treball.

D'aquests 6,247 han estat lleugerament ferits, 798 greument ferits i 359 mortalment ferits.

6,719 accidents s'han produït en la indústria minera i 114 en la indústria dels transports.

(*El Universal*)

BULGARIA

La llei sobre el treball obligatori

El govern bulgar ha invitat a l'Oficina internacional del Treball a enviar a Bulgària un delegat per a estudiar els resultats de la llei sobre el treball obligatori.

M. Max Lazard, secretari de l'Associació francesa per la lluita contra la vaga forçosa, delegat del govern francès a la Conferència internacional del Treball, s'ha traslladat a Bulgària. El govern búlgar li ha donat tota mena de facilitats per a que pugui estudiar els dits resultats.

(*De la premsa búlgara*)

JAPO

Organització d'una policia de treball

Per primera vegada al Japó, la Prefectura de policia de Osaka ha pres l'acord d'augmentar el nombre d'agents encarregats d'intervenir en la pacificació de les lluites socials. Aquests agents seran sotmesos a les següents disciplines: Economia política, sociologia, legislació del treball i de la indústria, moviment sindical i moviment obrer.

(*Osaka Mainichi*)

ANGLATERRA

La Seguritat dels obrers.

El secretari d'Estat, ha publicat una ordre manant que es prenguin les disposicions degudes per assegurar els obrers empleats en les fàbriques o tallers on s'efectua la galvanoplàstia.

Es obligatori proporcionar als obrers vestits protectors, guants, davantals impermeables, sabates, etc.

(*Industrial Welfare*)

ESTATS UNITS

Els emprèstits estrangers

El Consell nacional del comerç exterior (National Foreign Trade Council), en el qual hi figuren organitzacions tan fortes com l'Unió Americana de l'Acer (United States Steel Corporation), ha publicat una circular demanant a les cambres de comerç dels Estats Units llur concurs per a remeiar els mals de la vaga forçosa. El Consell nacional proposa que una part dels emprèstits fets per algunes potències estrangeres sigui destinat a la compra de productes americans.

(*Evening Post*)

Contradiccions inexplicables

Una de les condicions exigides amb més força al govern rus per part d'Anglaterra i els seus aliats per tal d'admetre'ls al concert europeu, ha sigut, sempre, que es deixessin els soviets de fer propaganda bolxevista fora del seu país, de Rússia.

I aqueixas nacions que tal prohibició imposen als soviets russos, tenen a casa seva una munió de sovietistes amparats per les pròpies lleis nacionals que permeten i consagren solemnement les propagandes de tota classe de principis i doctrines per dolents que siguin i subversives de l'ordre social.

Veritat que és incongruent això?

D'on han sortit aquests principis i aquestes doctrines sinó de les nacions que ara volen impedir que Rússia els torni els fruits de aquelles propagandes revolucionàries de qui ja fa tants d'anys blasmaren els més alts i els més forts dels apologistes catòlics?

Rússia ha estat una víctima de les propagandes marxistes i de les teories russonianes, però ara ha esdevingut un flagell pels qui li corromperen el cos i li enverinaren l'esperit.

Contra els soviets i la seva obra i les seves propagandes, quin dels Estats constituïts sobre les bases del neutralisme religiós i de la llibertat de consciència pot tirar-li cap pedra?

Per gran dissort del llinatge humà, avui dia la lògica està en mans i en boca dels soviets russos.

I no solament hi està en el cercle elevat dels principis, sinó en el més avinent dels fets.

Què ha sigut la guerra gran i la pau subsequent sinó una monstruosa i constant violació del dret natural i de les doctrines i pràctiques cristianes?

Solament l'Església pot adreçar-se al govern rus, i increpar-lo, demanant-li comptes, ensenyant-li els deures que té, mostrant-li els camins que ha de seguir i transformar a Rússia en una nació civilitzada i normal.

Els demés poders de la terra enfront de la Rússia dels Soviets no poden fer res més que cantar el *mea culpa* i demanar perdó a Déu pels pecats comesos dels quals, de prop o de lluny, n'ha sigut víctima aquella immensa i dissortada nació.

CATALUNYA SOCIAL és avui el setmanari social de més extensió i circulació de nostra terra.

El "trust" mundial de blat

Quasi bé no cal dir d'on ha sortit la idea i on se concertarà el colossal negoci. Els ianquis són hàbils i astuts per a certès empreses.

El seu pla és acaparar tot el blat del món, a les seves regions respectives, i després imposar la llei a tothom.

Per portar a cap aquesta gran pensada compten amb la depreciació de moltes de les monedes estrangeres, amb la força abassegadora del dòlar i amb tota la banca jueva que té especial, i fins racial predilecció per a aquests negocis.

Aquestes confabulacions en articles de primera necessitat constitueixen veritables expoliacions, víctimes de les quals són principalment les classes modestes de la societat. I això és un crim.

Si mal no recordem, als Estats Units hi ha una llei contra aquesta classe de "trusts", més ja es cuidaran els jueus, que allí iniciaren l'empresa, de domiciliar-la on no hi hagin dificultats legals.

A Espanya ens acontentarem cridant, gemegant i sofrint, si el trust reïx, com és de témer, però als països de forta vida cooperativa ja han començat a treballar contra els probables avenços del trust blater.

Cooperatives i Sindicats agrícoles es preparen per a combatre la formidable empena.

Mes d'això no n'hi ha prou. Són els governs els més indicats per a fer-ho.

Al nostre entendre, els agents comercials i diplomàtics han d'estar a l'aguait d'aquesta empresa i fer públics els propòsits i les propagandes dels seus empresaris, oi més de demostrar els mals que ocasionarà aquest trust.

No deuen esperar altra cosa els bolxevistes per a intensificar les seves prèdiques i fer veure al poble l'altruïsm dels capitalistes, universalitzant maliciosament el número encara escàs, mercès a Déu, dels que tals afers concebeixen i són capaços de portar a cap.

Pels famolencs russos

Donatius rebuts a nostra Administració a favor dels famolencs russos, els quals han estat tramesos a la Secretaria de Cambra del Bisbat:

M. P., 5 pessetes; de Cambrils, 5 pessetes; J. Corominas, 100 pessetes.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Per la moral de Catalunya. - Contra el joc i el pacte amb el joc. - Recull d'articles de R. Rucabado, seguits d'un apèndix amb el cas de moral de Tarragona i altres documents. - Editorial Poliglota. - Barcelona. - 1922.

La majoria dels articles aplegats en el volum que bibliografiam, els lectors de CATALUNYA SOCIAL, setmanalment els han pogut llegir en nostre setmanari, raó per la qual ens abstenim de formular-ne judici. Hem de dir, però, en honor del senyor Rucabado, que la campanya per ell sostinguda contra el més nefaste vici social, el joc, ha tingut sortosament pregona acollida en mants cercles socials catòlics, i ha iniciat un moviment de franca hostilitat en múltiples contrades catalanes, contra aquest flagell.

Ha escoltat Barcelona, cap i casal de Catalunya, la seva veu? Els ciutadans lliures de la lliure Barcelona, han apoiat degudament la valenta campanya de nostre amic? Les autoritats catalanes, nostres autoritats representatives, es captenen de la importància de posar remei i fre a l'abassegadora i escandalosa realitat del joc, tan admirablement combatuda pel senyor Rucabado? Els catòlics practicants han oït la seva contundent diatriba i han posat llurs forces al servei de la doctrina evangèlica, predicada pel senyor Rucabado?

Jo crec que no, crec que el vici del joc, encara és per a molts *res inter alios*, crec que nostra consciència col·lectiva, per altres afers tan fina i sensible, en lo que pertoca a la qüestió del joc, està esmortida. Com es compendria altrament la existència a Barcelona d'un *Comité Benèfic Social*, encairegat de repartir, amb general complaença, a institucions benèfiques, les impures engrunes i babejades escurrialles de l'abominable vici?

El joc, s'ha dit, és el vici social més pernicios. Perquè, si fos tan sols la ruina de molts individus i famílies, el mitjà ambient de la vagància, el manantial d'ingressos per a l'orgia; si la casa de joc, fos tan sols el palau dels pròdigs i dilapidadors, l'escola de la ganduleria i la cova de la púrria social; si la "timba" fos tan solament la banca del diner adquirit per les males arts, la font on la inèpcia ve a apagar la seva sed insaciable de riqueses, si fos únicament l'esperança d'estats precaris convertits quasi sempre en estats desesperats, si només fos tot això no considerariem el joc tan pernicios com el considerem, però és que per damunt, és la mare de tot egoisme i en aquest sentit cega, arrebatada i dona lloc als més horribles crims.

Quina pena per tot català, veure estesa aquesta nafra i imperant la seva miserable cohort per les contrades catalanes. Quina dolor, considerar que nostra terra, a on aquest vici era exòtic (l'antiga legislació catalana ni en parla, al revés de la castellana, on existeix una abundant literatura jurídica; recordi's apart de les lleis de Partides, el "Ordenamiento de las Tafurerías" promulgat per Anfós el Savi) és avui envaïda pel més miserable de tots els estigmes socials.

Per ço amb notable acort, el senyor Rucabado, posa a son llibre, el sub-títol "Per la Moral de Catalunya", i ve a ésser així el seu llibre com un clam.

CATALUNYA SOCIAL, se sent honorada en veure vinculat el seu nom en la tasca purificadora del preclar moralista senyor Rucabado, i recomana als seus lectors que en senyal d'adhesió a la campanya "Pro moral de Catalunya" tan ardidament empresa, procurin adquirir aquest llibre, qual ideologia, deuria ésser ben coneguda de tots els bons catòlics i amadors de la Pàtria.

F. MANICH

Nota. — De venda a l'administració d'Acció Popular: Baix de Sant Pere, 1, 3 i 5, principal.

D'ací i d'allà

Decididament som un poble d'hule, que diem en termes tauromàtics.

Hem estat tronant contra les curses de braus per ço que tenen de selvatges i brutais, i per defugir-ne em cantat les excel·lències d'un nou esport importat de races assenyades i ecuanims: el futbol.

En començar molt bé, però ara ja hi tenim confiança i ens l'hem fet ben nostre. Avui la quitxalla en ple carrer molesten al transeunt amb la pilota, com abans daven l'espectacle inicial de simular una "corrida" amb un bou de cos de suro i banyes de moltó.

I els grans? Abans tot era contar gols; ara tot és recontar bolets.

Perquè d'un joc en que les matemàtiques plantejaven una sèrie de problemes, que si no és resolien amb el cap, es feia amb els peus, ha esdevingut un pugilat de cops de puny capaços de rompre-li a qualsevol una equació de egon grau.

Ja veieu, doncs, com la nostra cultura s'ha imposat i hem dat carta de ciutadania al futbol.

Des d'ara quan dos es barallin no es dirà que es pegaren, sinó que es xutaren.

No li va bé la terminologia al senyor Prieto?

Unes paraules exactes d'En Lerroux volem reproduir, sense cap comentari, car és prou trist tot el que enclouen.

—Sembla que està allò molt tranquil?

Amb motiu del seu viatge a Barcelona, li preguntaren:

—Si contestà —, però quan s'esfonzi bé la pala, es trobarà el caliu.

En Romanones, quan la seva salut li ho permeti darà una conferència a la "Residència d'Estudiants" de Madrid, sobre el tema "La reforma de la Constitució a Espanya."

Alguns polítics es creuen de debò que això de la Constitució és una pessa de roba de senyora que cada any se l'adopta a la moda de la temporada amb uns fravalans i unes puntes... i sempre queda la mateixa roba, i cada vegada més desmarxada.

Puix és una exacta visió, perquè veritablement a Espanya no es fa una reforma de la Constitució el que li fa falta, sinó un trajo nou.

Segons el periòdic "Il Massaggiere", el senyor Tritxerin ha celebrat a Gardona Riviera una extensa conferència amb d'Annunzio.

Nosaltres no sabem les metamorfosis que ha sofert ja el bèl·lic poeta italià; perquè estem segurs que d'aquesta feta es torna bolxevic.

D'irredentista a socialista, de socialista a comunista, de comunista a bolxevista, i encara li perdrem la pista, estem segurs.

A d'Annunzio la Història li dirà el camaleó. Vet aquí la fermesa de les idees dels capdevaners del poble.

A la "Nova Senda", periòdic comunista, es reproduïen unes paraules d'un sindicalista lliure, pronunciades amb motiu de l'empresonament dels dos companys de l'afer Prieto, i que amenacen fortament i greu al Govern si no se'ls deixa en llibertat.

I la "Nueva Senda" comenta: Si al cap d'avall els del "Lliure" i els de l'"Unió" són tots iguals.

Si això és veritat cal prevenir-nos, i si no ho és, cal desfer l'equivoc, senyors. Vivim en uns temps en que els mots tornen a fer la cosa.

◆◆

Si fas alguna obra bona o virtuosa amb fatic, el fatic passa i la bondat resta; però si fas alguna cosa dolenta o vil amb plaer, passa el plaer i resta la maldat.

Noticiari

—La Companyia Arrendatària de Tabacs establirà dos noves fàbriques, una a Tarragona i un altra a Màlaga.

El vici del fumar, progressa.

—Ha acabat els seus treballs la Conferència Internacional vinícola que ha vingut celebrant-se a Barcelona.

La Conferència formula vots perquè els països vinícoles i tots fassin propaganda a favor dels vins.

—Ha conseguit un èxit franc l'Exposició de bestiar organitzada a Madrid per la Associació de Ramaders d'Espanya.

Com que Catalunya no ha enviat representació de bestiar boví, els primers premis per a aquesta classe de bestiar s'han adjudicat a les regions de Santander, Biscaia i Gipúscoa.

A la secció d'avicultura el premi d'honor i la medalla d'or han estat otorgats a don Salvador Castellà, d'Arenys de Mar.

—A Sant Sadurn de Noya s'ha inaugurat la exposició de vins i productes derivats, que és digne d'ésser visitada.

L'acte revestí insospitada solemnitat i fou un brillantíssim desplegament de forces i prestigi del país vinater i de tota Catalunya.

—Totes les entitats econòmiques de Catalunya s'han posat d'acord per tal de defensar els interessos del país amenaçats seriament per les *pensades* fiscals del ministre de Finances.

Cal que no's descuidin perquè hi ha molt de mal fet. En Bergamín carrega la mà sobre la nostra riquesa.

—Diumenge passat tingueren lloc al Patronat Social Obrer de Les Corts, unes festes solemníssimes.

A la capella del Sagrat Cor, combregaren per primera vegada trenta obrers de les escoles que sosté el dit Patronat. Fou un acte corprenedor. Feu un sermó molt eloqüent al·lusionant a l'acte mossen Jaume Illa, director de la Catequística.

A la tarda es celebrà a l'estatge del Patronat una solemne vetllada de repartiment de premis als alumnes de les escoles gratuïtes que sosté el dit patronat.

Per trobar-se indisposat el nostre estimat amic En Joaquim Civera i Sormaní que presidia l'acte, feu un brillant parlament de salutació el zelós vicari de la parròquia de Les Corts.

El públic sortí molt satisfet de la dita festa.

—En el gran saló del Tibidabo hi ha establert l'Exposició Internacional d'Alimentació, Higiene i Agricultura, recentment inaugurada amb senzillesa i bon gust.

—El senador senyor Elías de Molins ha conferenciat amb el president del Consell sobre la necessitat que el Govern recapti de les Corts l'autorització per a fer bestretes a les Cooperatives de producció, amb l'objecte que sigui eficaç la relació dels Sindicats Agrícoles amb el Banc d'Espanya.

—La República del Perú s'ha consagrat al Sagrat Cor de Jesús. La cirimònia oficial que tingué lloc a Lima, la capital, fou comparable a la que va celebrar-se aquí a Espanya, al "Cerro de los Angeles", amb ocasió d'un acte semblant.

—Convocada pel Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears, va tenir lloc la reunió d'elements patronals i representacions obreres per a determinar, a tenor del Reglament General del Retir Obrer Obligatori, la quota mitja que ha de servir de base per a la liquidació de les quotes patronals del retir, corresponent a les treballadores, preu-fet i a domicili.

Foren aportades per representacions de l'Institut de la Dona que treballa, Federació Sindical d'Obreres, Institut de Cultura i Biblioteca popular per la Dona i Sindicat Barceloní de l'Aguila, interessants dades referents als sous mitjos de les obreres de confeccions; arribant-se a concretar les bases per a determinar diverses categories de jornals en els rams de confeccions de roba blanca, camiseria i corbateria.

—A la República de Xile ha sigut prohibida l'exhibició de la bandera roja, no per ser roja, naturalment, sinó pel què representa de subversiu i anacrònic.

—La Federació Patronal de Catalunya ha organitzat un cicle de conferències sociològiques que es daran en els llocs que ocupen varies de les associacions feïerades. Els conferenciant són de sòlid prestigi social.

—A Buenos Aires (Argentina) la Congregació Mariana ha establert un grandió Institut de Cultura Física montada amb totes les exigències científiques i higièniques.

Tota la premsa d'aquella gran ciutat en fa grans elogis, inclús la socialista.

—Els freds tardans de primers de maig i les calors sobtales i extraordinàries que seguiren a aquelles baixes temperatures, han fet molt de mal a totes les collites, algunes de les quals seran molt migrades.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

304 (05) (46.71) Cat.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Práctica de escritorio.—*Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguafónos

FRANQUEO CONCERTADO

4 tones A. G. — E. Ric. Granados, 10, Barcelona